

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/43/2024
Identifikačné číslo spisu: 1516010206
Dátum vydania rozhodnutia: 11.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1516010206.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku konanom 11. marca 2026 v Bratislave v trestnej veci obvineného L. C., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022, o dovolaní obvineného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/10/2022, zo 4. októbra 2022

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/10/2022, zo 4. októbra 2022

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 168 ods. 1 Trestného poriadku, § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a § 322 ods. 3 Trestného poriadku v neprospech obvineného L. C..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/10/2022, zo 4. októbra 2022 z r u š u j e .

Z r u š u j ú s a j ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Bratislave p r i k a z u j e , aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 2T/38/2016, z 26. novembra 2019 bol obvinený L. C. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1

písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Za to bol obvinenému L. C. uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, pričom podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona bol obvinenému tiež uložený trest prepadnutia vecí, a to mobilného telefónu značky Sony XPERIA, čiernej farby, I. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obvinenému ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na podklade odvolania obvineného rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3To/2/2020, z 12. mája 2020 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil obvineného L. C. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava V, sp. zn. 4Pv 484/15/1105, z 7. apríla 2016, podanej pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom v tejto obžalobe, nakoľko skutok nie je trestným činom.

Proti rozsudku krajského súdu podala na základe podnetu námestníka Generálneho prokurátora Slovenskej republiky dovolanie ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože rozsudkom krajského súdu v Bratislave mal byť porušený zákon v prospech obvineného L. C.. Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného dovolania rozhodol vo veci rozsudkom, sp. zn. 2Tdo/40/2021, zo 16. novembra 2021 tak, že postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom odvolacieho súdu bol z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 3 Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 12 Trestného poriadku, § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 285 písm. b) Trestného poriadku v prospech obvineného L. C.. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením rozhodnutia, stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku tiež prikázal odvolaciemu súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozhodol o odvolaní obvineného (v poradí druhým rozsudkom, sp. zn. 3To/10/2022, zo 4. októbra 2022 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal obvineného L. C. za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Za to bol obvinenému L. C. uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, pričom podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obvinenému uložený tiež ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo obvineného na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Vo vzťahu k nezákonnému použitiu odposluchov podľa § 115 Trestného poriadku obvinený v dovolaní v

podstate uviedol nasledovné:

„[...] za závažné porušenie práva na obhajobu považujem už len skutočnosť, že dosiaľ, teda viac ako 6 mesiacov od rozhodnutia KS Bratislava mi do ÚVV a ÚVTOS nebol rozsudok odvolacieho súdu doručený, čo je základ pre počítanie lehoty pre podanie dovolania a súčasne základ pre možné oboznámenie sa s dôvodmi, pre ktoré odvolací súd rozhodol v mojej veci.

Poukazujem tiež na skutočnosť, že voči mojej osobe bolo príkazom nariadené odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky - mnou používanej telefonickej stanice a to postupom podľa § 115 TP. Na uvedenú skutočnosť poukazuje časť skutkovej vety podanej obžaloby na OS Bratislava V. S výstupmi z odpočúvania boli už v prípravnom konaní a následne aj v konaní pred súdom konfrontovaní vypočúvaní svedkovia v mojej trestnej veci spôsobom, kedy im boli prehrávané konkrétne hovory (s uvedením čísla) alebo poskytnuté k dispozícii na prečítanie textovej správy (podľa prepisu). Aj v konaní pred súdom boli v rámci výsluchu svedkov zhodne používané totožné nahrávky a zaznamenaná komunikácia prostredníctvom sms správ. Napriek tomu, že prvostupňový súd vykonával dokazovanie prostredníctvom týchto nahrávok, nijakým spôsobom sa nevysporiadal alebo len povrhuje a úplne formalisticky a nedostatočne sa vysporiadal so zákonnosťou nariadeného odpočúvania telefonickej stanice, ktorú som užíval. V spisovom materiáli dosiaľ absentuje čo i len zmienka o posúdení a preskúmaní zákonnosti príkazu na odpočúvanie podľa § 115 TP, rovnako tak absentuje v rámci rozhodnutia prvostupňového súdu i druhostupňového súdu, hoci je rozhodujúcim a určujúcim predpokladom na to, aby bolo možné posúdiť zákonnosť realizovaného odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky. Zmienka o príkaze absentuje aj v obsahu spisového materiálu.

To, ako formalisticky pristúpil prvostupňový súd k oboznamovaniu prepisov z odpočúvania je vidieť zo zápisnice z hlavného pojednávania dňa 26.11.2019 v čase od 9:00 hod., kedy sa mali oboznamovať t. j. čítať prepisy hovorov a správ v rozsahu cca 500 spisových strán a oboznamovali sa aj iné listinné dôkazy (na str. 3 zápisnice: oboznamovali sa výsledky toxikologickej analýzy, odborné vyjadrenia, analýza záznamov, prepisy, zápisnica, odpis z RT, zápisnica o vydaní MT, zápisnica o prehliadke tela, lekárske správy). Už v čase 10:12 hod., teda jednu hodinu a 12 minút po otvorení hlavného pojednávania bolo toto prerušené a po prerušení sa pokračovalo v pojednávaní tak, že dokazovanie bolo vyhlásené za skončené. Je absolútne nemožné, aby súd dokázal za 1 hodinu a 12 minút oboznámiť všetky listinné tak, ako je uvedené v zápisnici. Aj tu je vidieť, ako čisto formalisticky súd pristúpil k vykonávanému dokazovaniu v mojej veci, a hoci na hlavnom pojednávaní tieto dôkazy neboli ani riadne vykonané, rozhodovanie súdu sa o ich obsah opieralo. Na túto skutočnosť nenapravil ani KS Bratislava v rámci odvolacieho konania.

Hoci rešpektujem obsah zásady voľného hodnotenia dôkazov, predpokladom voľného hodnotenia dôkazov je posúdenie zákonnosti a prípustnosti dôkazu v trestnom konaní vedenom pred súdom, rovnako tak vykonanie dokazovania priamo pred súdom a práve tejto zákonnosti a s ňou súvisiacej prípustnosti dôkazov sa dosiaľ prvostupňový ani odvolací súd žiadnym spôsobom nevenoval a rozhodované bolo aj na podklade dôkazov, ktoré neboli vykonané na hlavnom pojednávaní ani na odvolacom verejnom zasadnutí. Aj týmto spôsobom bolo narušené postupmi súdov moje právo na obhajobu a spravodlivý proces.

K oboznámeniu Príkazu na odpočúvanie v konaní pred súdom nikdy nedošlo, existencia tohto dôkazu ani nikdy nebola konštatovaná pred súdom. Táto skutočnosť diskvalifikuje takto získané dôkazy (odposluchy a sms-správy) z procesu zákonného dokazovania v konaní pred súdom. Dosiaľ sa Príkaz v spisovom materiáli (v jeho vyhotovenej ucelenej kópii) ani len nenachádza. Z tohto dôvodu som bol postupom prvostupňového súdu pozbavený možnosti domáhať sa preskúmania opodstatnenosti a zákonnosti vydaného príkazu, čím bolo narušené moje právo na obhajobu a zároveň postupmi súdov došlo k eliminácii garancií, ktoré Ústavný súd SR a aj ESLP vyžadujú ako predpoklad pre možný zásah do práva súkromie a rodinný život v zmysle čl. 8 Dohovoru. K tejto otázke sa vyjadroval opakovane aj Najvyšší súd SR, napr. v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/22/2019 (rozhodnutie zo dňa 27.08.2019), [...] Je zrejmé, že absenciou príkazu v celom spisovom materiáli, v mojom prípade atribúty zákonnosti a prípustnosti odposluchov splnené v trestnom konaní vedenom voči mojej osobe neboli. Prvostupňový súd ani odvolací súd sa touto skutočnosťou nijako nezaoberal. V dôsledku uvedeného namietam v konaní pred dovolacím súdom porušenie môjho práva na obhajobu a to zásadným spôsobom. V tejto súvislosti tiež poukazujem, že záznamy je podľa § 115 ods. 6 TP možné ako dôkazy použiť po ukončení odpočúvania, ďalej pri existencii doslovných prepisov dôkazov, ktoré majú zákonný význam. V

spisovom materiály sa musia nachádzať ucelené záznamy na vhodnom nosiči a z týchto si môže obhajca, obvinený aj prokurátor vyhotovovať kópie v takom rozsahu, v akom to uznajú za vhodné. Do skončenia prípravného konania a ani pri preštudovaní spisu po skončení prípravného konania sa v spisovom materiály nenachádzalo žiadne médium, žiadny nosič s ucelenými záznamami z odposluchov a záznamu telekomunikačnej prevádzky. [...] Hoci som namietal neúplnosť záznamov a žiadal o preverenie cestou vydania príkazu podľa § 116 TP, tomuto návrhu vyhovieť nebolo. Aj tu a v tejto súvislosti namietam závažné porušenie môjho práva na obhajobu. Poukazujem na podstatnú skutočnosť a síce, že časť konania na súde prvého stupňa prebiehalo ešte pred tým, ako mi na základe žiadosti boli doručené nosiče so záznamami a mohol som sa s nimi oboznámiť. Už v prípravnom konaní bolo dokazovanie vykonané za pomoci prepisov záznamov, to isté v konaní pred súdom, hoci práve v súvislosti s mojou možnosťou brániť sa a obhajovať sa voči týmto prepisom bol v môj neprospech porušený zákon (§ 115 ods. 6 TP) a túto skutočnosť nepovažujem za konvalidovanú tak, ako to konštatuje odvolací súd tým, že som požadoval záznamy v ucelenej podobe. [...] Poukazujem na to, že nezákonná selekcia záznamov už raz bola v mojom konaní vykonaná a vyslovene som rozporoval aj neúplnosť doručených záznamov. Moje právo na obhajobu a spravodlivý proces bolo v konaní pred súdom porušené aj tým, že som nemal možnosť nijako sám overiť a preskúmať úplnosť doručených záznamov (vyžiadaných obhajobou) a táto skutočnosť nebola odvolacím súdom nijako posúdená a vyhodnotená v jeho rozhodnutí. [...] Nie je prípustné, aby dotknuté orgány selektívne samy vyhodnotili, čo je a čo nie je pre daný prípad relevantné z hľadiska uplatnenia práv obhajoby. Je výlučným právom obvineného a jeho obhajcu, aby po poskytnutí záznamov na vhodných elektronických nosičoch orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu predložili doslovné prepisy tých záznamov telekomunikačnej prevádzky, ktoré požadujú vykonať ako dôkaz.

Námietke o neúplnosti záznamov a žiadosti o vydanie príkazu podľa § 116 TP na účely preukázania neúplnosti a možnosti riadneho uplatnenia práva na obhajobu súd nevyhovел. Odvolací súd sa touto námietkou, hoci bola zdôraznená, nijako nezaoberal, nevenoval sa jej ani v písomnom spracovaní rozsudku. Explicitne pritom Najvyšší súd SR požaduje vo svojom rozhodnutí v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/22/2019 (rozhodnutie zo dňa 27.08.2019), aby zákonnosť zabezpečených odposluchov bola preskúmaná aj z hľadiska kvality, obsahu a úplnosti, lebo len takýto dôkaz môže byť použitý v konaní pred súdom ako dôkaz zákonný a teda len o takýto dôkaz sa môže opierať rozhodovanie vo veci.

Týmto postupom prvostupňového súdu došlo k zásahu do môjho práva na obhajobu a v konaní pred súdom bola vytvorená faktická a právna nerovnosť procesných strán, kedy ako obžalovaný som nemal možnosť sa voči vykonávanému dokazovaniu brániť zákonom prípustnými prostriedkami. Odvolací súd na uvedené skutočnosti vo svojom rozhodnutí nijako nereflektuje, hoci nepochybne ide o zásadné porušenie práva na obhajobu na mojej strane a rovnako tak narušenie princípu rovnosti strán v konaní pred súdom.“

Obvinený ďalej namietal porušenie práva na obhajobu, rovnosť zbraní a práva na spravodlivý proces v súvislosti s nemožnosťou vypočúvať svedkov na hlavnom pojednávaní. Tieto námietky odôvodnil v podstate nasledovne:

„Rozhodnutie prvostupňového súdu a aj odvolacieho súdu sa opiera o jednoznačnú výpoveď svedka B. Q.. Tento svedok bol postupom podľa § 88 TP obmedzený na osobnej slobode a vypočúvaný k relevantným otázkam v rámci zabezpečenia svedka. Vzhľadom na to, že na nasledujúci termín pojednávania sa nedostavil, až v poradí na štvrtom nasledujúcom termíne hlavného pojednávania sa prečítala zápisnica z jeho výsluchu, nakoľko predmetné ustanovenie §-u 88 ods. 4 TP tento postup umožňuje. Na výsluchu svedka v rámci zabezpečenia som bol prítomný s obhajcom a vyslovene som sa dotazoval, či budem mať možnosť pokladať otázky svedkovi na hlavnom pojednávaní a dostal som kladnú odpoveď, že áno. [...] dňa 04.06.2019 som na hlavnom pojednávaní požadoval osobný výsluch tohto svedka, nakoľko som nemal možnosť na hlavnom pojednávaní tohto svedka vypočúť a ani pokladať mu otázky. Na hlavnom pojednávaní dňa 26.11.2019, kde bola prečítaná zápisnica z výsluchu svedka Q. realizovaná v rámci zabezpečenia svedka, som na túto skutočnosť poukázal (str. 2 zápisnice, prvý odsek zhora) s tým, že som trval na osobnom výsluchu svedka Q. (a to aj počas predošlých hlavných pojednávaní, dňa 04.06.2019, str. 4 zápisnice z tohto hlavného pojednávania, tretí odsek zhora, text „predstúpil obhajca:“). Hoci som cestou obhajcu navrhoval osobný výsluch tohto svedka priamo na hlavnom pojednávaní, nakoľko som mu chcel položiť viacero otázok, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a ktoré sú z pohľadu mojej obhajoby významné, toto mi nebolo umožnené. Napriek tomu,

že obsahom zásady rovnosti strán v konaní a kontradiktórnosti trestného konania je právo strán pokladať vypočutému svedkovi otázky na ozrejenie skutočností, ktoré uviedol (a toto oprávnenie majú strany navzájom), súd nezabezpečil prítomnosť tohto svedka na v poradí druhom, treťom a ani štvrtom hlavnom pojednávaní po jeho zabezpečení postupom podľa § 88 TP a rovnako tak mi neumožnil tohto svedka vypočuť a klásť tomuto svedkovi otázky a vykonať tak jeho osobný výsluch na hlavnom pojednávaní k rozporom, ktoré sa v priebehu dokazovania objavili. [...] Keďže ide o jeden z nosných dôkazov, na ktoré sa prvostupňový aj odvolací súd odvolávajú, namietam zásadné porušenie práva na obhajobu, práva na kontradiktórny spôsob vykonávania dôkazov pred súdom, ako aj práva na spravodlivý proces, nakoľko pri tomto svedkovi mi nebolo umožnené kontradiktórnym spôsobom ho vypočuť na hlavnom pojednávaní, ani klásť mu otázky. Na uvedenú skutočnosť, hoci môže byť základom pre dovolanie, nijako odvolací súd nereagoval, neposudzoval ju, naopak formalisticky konštatuje, že vykonané dokazovanie súdom prvého stupňa je v súlade s pravidlami obsiahnutými v TP (str. 13 rozsudku odvolacieho súdu, druhý odsek zhora), čo zásadne namietam.

V súvislosti s viacerými výsluchmi namietam porušenie garantovaných práv, keďže svedkovia ešte v prípravnom konaní boli vypočúvaní zrejme pod vplyvom návykových látok a teda ide o procesne nepoužiteľné zápisnice. Z vykonaného dokazovania v konaní pred súdom vyplýva, že viacerí svedkovia popreli, že by v mojej veci v prípravnom konaní vypovedali a nepamätajú si takýto výsluch. Ide o osoby dlhodobo drogovu závislé, kontinuálne dlhodobo užívajúce drogy, pričom toto nie je nový poznatok, ale poznatok, ktorý orgány činné v trestnom konaní v súvislosti s výsluchom týchto osôb mali už na začiatku. Orgány činné v trestnom konaní nijako pred samotným výsluchom neoverovali, či sú alebo nie sú vypočúvané osoby pod vplyvom návykových látok a či sú schopní svedkovia vypovedať to, čo je im známe. Vypočúvaná vyšetrovateľka si nepamätá priebeh výsluchov, určite by však nevypočúvala osoby pod vplyvom. Nijakým spôsobom nebolo overované, či osoby vypočúvaných svedkov sú alebo nie sú pod vplyvom návykovej látky, hoci o týchto svedkoch bolo známe, že ide o dlhodobých konzumentov (týmto poznatkom OČTK disponovali už pred ich výsluchom, inak by ich k predaju a konzumácii drog nevypočúvali), táto skutočnosť bola úplne ignorovaná. [...] Odvolací súd na str. 21 rozsudku, prvý odsek zhora, konštatuje, že na výsluchu týchto svedkov rozporujúcich predchádzajúce výsluchy na polícii, bol prítomný obhajca, ktorý podpísal zápisnicu a teda je zrejme, že vypočuté tieto osoby boli. Na margo tejto skutočnosti uvádzam, že je úlohou OČTK zabezpečiť overenie totožnosti svedka a zistiť, či osoba, ktorá sa na výsluch dostaví, je skutočne tou, ktorá je vypočúvaná. Je úlohou OČTK zabezpečiť, aby v čase výsluchu svedok nebol pod vplyvom drog a vedel racionálne vypovedať. Hoci disponovali poznatkom, že ide o drogovu závislé osoby, nijako sa o ich stav v čase výsluchu nezaujímal. Nie je úlohou obhajcu zisťovať, v akom stave je svedok, ktorý sa dostaví na výsluch a obhajca nemá ani nástroje na to, aby overoval aktuálne rozpoloženie a možné ovplyvnenie svedka drogami. To, že obhajca zápisnicu podpísal preukazuje, že zrejme na výsluchu bola tá osoba, ktorá bola predvolaná a jej údaje sú uvedené na prednej strane zápisnice. To, že obhajca tu bol prítomný preukazuje, že výsluch sa uskutočnil. No skutočnosť, že svedkovia a to viacerí, si túto skutočnosť vôbec nepamätajú, vyslovene tvrdili, že nikdy v mojej veci na polícii neboli vypovedať, preukazuje, že v čase výsluchu museli byť intenzívne ovplyvnení návykovými látkami. [...] Hoci som na túto skutočnosť poukázal v prvostupňovom konaní, že zápisnice z výsluchu sú zrejme nezákonne získaným dôkazom, prvostupňový súd sa s touto skutočnosťou nezaoberal a ani nevyhodnotil zákonnosť či prípustnosť odstraňovania rozporov prostredníctvom takto nezákonne vyhotovených zápisníc - nezákonných dôkazov z prípravného konania.“

Porušenie práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces obvinený vzhliada aj v nepreskúmateľnosti zápisníc z hlavných pojednávaní v časti výsluchu svedkov:

„V rámci podaného odvolania (odvolanie zo dňa 31.01.2020) som cestou obhajcu poukázal na závažné porušenia môjho práva na obhajobu v dôsledku toho, že zápisnice z hlavných pojednávaní v časti výsluchu viacerých svedkov sú zapísané s podstatnými rozdielmi oproti tomu, ako svedkovia reálne vypovedali. Tieto skutočnosti je možné zistiť prehratím nahrávok z hlavných pojednávaní. Súhlasiac s tým, že obsahom zápisnice je podstatný obsah výpovede svedka, zdôrazňujem, že tu ide o rozpory týkajúce sa nie rozsahu vykonania zápisu, ale o rozdiely týkajúce sa obsahu zápisu. Inak povedané, v zápisnici je zapísaný text tak, ako ho svedok neuviedol v konaní pred súdom. Čo sa týka rozsahu zapisovania, tak aj voči tomuto mám výhrady, lebo také časti výpovedí, ktoré svedčia v môj prospech, prvostupňový súd nezapísal. V tomto smere odkazujem na podané odvolanie zo dňa 31.01.2020,

konkrétne na str. 4 - 8, kde je podrobne uvedený rozbor toho, čo na pojednávaní podľa nahrávky odznelo a toho, čo je zapísané v zápisniciach.[...] poukazujem na to, že veľká časť zápisníc v časti výsluchu svedkov je spísaná inak ako reálne svedkovia odpovedali a zapísané výpovede sú skreslené (nebol to pervitín; zaznačené je nebol to čistý pervitín a pod.). Uvedené rozdiely nie sú nepodstatným rozdielom vo výpovediach. Viaceré otázky sú zaznačené inak ako boli položené (kde ste si zadovážovala inak pervitín/zapísané je kde ste si od obžalovaného zadovážovala pervitín). Často chýbajú celé pasáže z výsluchov svedkov (otázky aj odpovede), často absentujú odpovede svedkov alebo sú uvedené inak. Na túto skutočnosť som poukázal aj v odvolacom konaní, uviedol som presné časti, kde sa nachádzajú podstatné rozdiely. Zápisnice sú jednak vonkajšou formou dôkazov, zachytávajú ich obsah a súčasne umožňujú v budúcnosti preskúmať obsah a aj zákonnosť vykonaného úkonu, osobitne v opravnom konaní. Takto vyhotovené zápisnice sú nepreskúmateľné, nakoľko sú v nich podstatné rozdiely a absentujú v nich dôležité časti. Práve na obsah zápisníc a výpovede svedkov sa odvolával prokurátor a zhodne aj ministerka spravodlivosti, ktorá v mojej veci podávala dovolanie v môj neprospech. Ak sa moja vec posúdila podľa zápisníc, ktoré sú v častiach výpovede svedkov skreslené, potom aj výsledok opravného konania je skreslený a to v dôsledku závažných pochybení v súvislosti so zapisovaním obsahu a rozsahu výpovedí svedkov. Odvolací súd na str. 21 rozhodnutia konštatuje, že boli prehraté určené časové úseky a porovnané so zápisnicami, pričom tieto odchýlky nemajú zásadný charakter a zaznačené nezmenilo význam výpovedí. Táto skutočnosť pritom nie je pravdivá a to aj vzhľadom na vyššie popísané odlišnosti a navyše, časť odpovedí resp. celé časti z výsluchov zapísané ani nie sú pričom znova ide o podstatné okolnosti.

Princíp rovnosti strán v konaní pred súdom značí, že strany sú si rovné, strany majú právo vykonávať dôkazy s tým, že súd je nestranným a nezávislým arbitrom, ktorý má rozhodovať o predloženej trestnej veci ako o spore dvoch strán. Je vylúčené, aby súd napomáhal jednej zo strán uniesť dôkazné bremeno. Je síce možné, aby niektoré z dôkazov vykonal súd, aj keď ich strany nenavrhli, je možné, aby súd svedkom kládol otázky, ale súd nemôže nahrádzať dôkaznú aktivitu prokurátora, ktorý je povinný postupovať tak, aby uniesol dôkazné bremeno. Súd nesmie vykonávať dokazovanie tak, že pri tom podporuje niektorú z procesných strán a napomáha jej tak ustáť v konaní pred súdom dôkaznú situáciu. Zo zápisníc a ešte výstižnejšie z nahrávok je zrejmé, že predsedníčka senátu nad mieru prijateľnú k z pozícii nestranného a nezávislého arbitra napomáha prokurátorovi, ktorý relevantné otázky nepokladal. Namiesto neho ich pokladá predsedníčka senátu, čím jednoznačne deklaruje svoju náklonnosť práve k tejto strane. V mojej veci som sa nebránil len proti prokurátorovi ako zástupcovi štátu, ale aj proti samotnému súdu, čo považujem za neprijateľné. V tejto súvislosti namietam podstatné porušenie rovnosti strán v trestnom konaní a tým aj moje právo na spravodlivý proces a obhajobu.

Negatívne vnímam aj viaceré posmešné poznámky predsedníčky senátu, ktoré paradoxne, alebo možno práve presne z tohto dôvodu, chýbajú v zápisniciach v časti výsluchov svedkov a to poznámky typu „no to určite“, „no to ťažko“. Mám za to, že súd nemá svojou aktivitou nijakým spôsobom dávať najavo svoj postoj k stranám ani svedkom a vonkoncom nemá možnosť vyjadrovať sa k obsahu ich výpovede týmto „posmešným“ a z môjho pohľadu aj arogantným spôsobom. To, ako súd bude hodnotiť konkrétne dôkazy, spadá pod obsah zásady voľného hodnotenia dôkazov. Považujem za neprijateľné, aby súd takýmto spôsobom vystupoval a komentoval obsah výpovedí svedkov v konaní pred súdom (osobitne poukazujem, že väčšina týchto častí nie je na zápisniciach ani poznačená, ale vyplývajú z prehratých záznamov z pojednávaní).“

Napokon obvinený poukázal aj na nesprávnu aplikáciu hmotnoprávných ustanovení § 130 ods. 5 Trestného zákona a § 135 Trestného zákona:

„Odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/10/2022 na str. 22 druhý odsek na strane konštatuje, že v mojom prípade nie je na podklade vykonaného dokazovania preukázané, že by som si drogy zadovážil a ani to, že som drogy prechovával spôsobom podľa § 172 ods. 1 písm. d) TZ. Uvedené plne zodpovedá vykonanému dokazovaniu a hlavne tomu, že u mňa neboli nájdené žiadne drogy, prehliadky typické pri tzv. díleroch drog sa u mňa ani nevykonali. Keďže absentuje akýkoľvek dôkaz o tom, že som si mal zadovážiť a následne prechovávať drogy, nie je možné v mojom prípade uplatniť kvalifikáciu podľa § 172 ods. 1 písm. d) TZ. Naopak, to, že som predával drogy iným osobám súd mal preukázané z výpovedí svedkov. Skutková podstata trestného činu podľa § 171 TZ a podľa § 172 TZ vykazuje jeden zásadný rozdiel. Kým ustanovenie podľa § 171 TZ umožňuje postihovať konanie páchatel'a, kedy prechováva látku pre vlastnú spotrebu, podľa § 172 TZ je možné postihovať tzv. dílerstvo, alebo

zadovávanie na účely ďalšieho nakladania s drogou, alebo prechovávanie v rozsahu presahujúcom maximálne množstvo prechovávané pre vlastnú spotrebu. Považujem za nelogické, že ak som si drogu nezadovážil a neprechovával, ako som s ňou mohol následne obchodovať t. j. predávať ju iným osobám, ak som ňou nedisponoval. Na to, aby bolo možné v mojom prípade hovoriť o droge postihovať ma za predaj drogy iným osobám, je potrebné, aby bolo jednoznačne a bez dôvodných pochybností preukázané, že o drogu išlo. V mojom prípade sa aplikovali ustanovenia § 130 ods. 5 TZ bez toho, aby aplikácia tohto ustanovenia mala oporu vo vykonanom dokazovaní v konaní pred súdom. Nie je zrejmé, na akom základe súd ustálil, že som predával drogu, keď z vykonaného dokazovania je táto skutočnosť dosiaľ sporná. [...] Sám som vyslovene uviedol, že som kombinoval látky s povzbudivým účinkom (kľbová výživa, kofeín) v rôznych pomeroch, aby mali povzbudivý účinok podobajúci sa droge a aj som osobám vyslovene uviedol, že ide o túto náhradu. Mnoho svedkov vyslovene potvrdilo, že to, čo som predával, nebol pervitín, ale nejaká náhrada. Viacerí svedkovia vyjadrili pochybnosť o tom, že to, čo som im dal, predal, nemohol byť pervitín, lebo to nemalo vôňu, ani účinky, ani sa to nesprávalo ako pervitín. Viaceré vypočúvané osoby potvrdili, že som im vyslovene povedal, že nejde o pervitín, ale voľne dostupnú a legálnu látku s podobným účinkom. Viacero osôb vypovedalo, že si odo mňa náhradu kúpili len párkrát a potom už nie, lebo vedeli že ide o náhradu a táto na nich nemala potrebný účinok. Považujem za logické, že osoby závislé si kúpia látku s podobným účinkom ako droga, ale za menšiu sumu, lebo peniazmi nedisponujú vo veľkom množstve. Iba svedok Q. (ktorého som nemal možnosť osobne na hlavnom pojednávaní vypočúvať, hoci som to vyslovene požadoval a aj v tejto súvislosti namietam porušenie mojich procesných práv) a svedkyňa C., ktorej výpoveď je nesprávne v zápisnici zaznačená (čo namietam v súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces aj obhajobu v súvislosti s nepreskúmateľnosťou a vyslovene nesprávnosťou a neúplnosťou zápisníc) vypovedajú, že by len podľa ich názoru malo ísť o pervitín. Ostatní svedkovia potvrdzujú moju verziu o predaji zmesi voľne predajných a dostupných látok a tiež vyjadrujú pochybnosť o tom, že to, čo som im predával nemalo ani účinky, ani vôňu, ani sa to ako pervitín nesprávalo. [...] Ak sa pozrieme na priemerné ceny drog na čiernom trhu, tieto sa v sledovaných rokoch pohybovali niekoľko násobne vyššie, ako sú platby za mnou poskytovanú náhradu. Ak by som teda predával reálne drogy, nemohol by som ich predávať pod cenu a za takto nízke ceny by som ich ani nevedel zadovážiť a na predaji by som vlastne prerobil. Takto by sa predsa nesprával žiadny diler.

Ak som mal teda predávať drogy, primárne som si tieto musel zadovážiť a disponovať nimi, čo je vyvrátené vykonaným dokazovaním. Ak som mal predávať drogy, musí byť v konaní jednoznačne a bez dôvodných pochybností preukázané, že išlo o drogy. Súd tak v mojom prípade nesprávne aplikoval hmotnoprávne ustanovenie § 130 ods. 5 TZ, hoci skutočnosť, že išlo o drogu nemá preukázanú bez dôvodných pochybností a dokonca radom svedeckých výpovedí a logických odôvodnení (nízka cena, absentujúce účinky, iná chuť, vôňa aj správanie sa látky pri aplikácii) je vyslovene vyvrátené, že by to, čo som predával, bola droga. V trestnom konaní som tak bol uznaný vinným z takého konania, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a dokazovaním je vyslovene vyvrátené. Ani odvolací súd sa uvedenému nevenuje viac ako na str. 22 druhý odsek a na strane a v žiadnej časti neuvádza to, akým spôsobom bolo preukázané, že látka, ktorú som predával, bola naozaj drogou v zmysle § 130 ods. 5 TZ.“

Obvinený L. C. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v súlade s dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku v neprospech obvineného, a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré obsahovo nadväzujú na toto rozhodnutie, keďže s ohľadom na zmenu v podobe zrušenia rozsudku stratia svoj právny podklad. Taktiež navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal odvolaciemu súdu, aby vec opätovne v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol v podstate nasledovné:

„Prokurátor nedisponuje informáciou, či ma súd v tejto veci doručenie predmetného rozsudku obvinenému vykázané, avšak so zreteľom na to, že sa o tejto skutočnosti dozvedá z dovolania obvineného, je zrejmé, že právo obvineného na obhajobu prípadnými nedostatkami v doručovaní písomného vyhotovenia rozsudku nebolo v reálnej rovine nijako dotknuté. Dovolacie konanie predstavuje procesný postup, pri ktorom obvinený podľa § 373 ods. 1 Trestného poriadku môže dovolanie podať výlučne prostredníctvom obhajcu, čo sa v tomto prípade aj stalo, nie je preto zrejmé, v čom má

spočívať ujma obvineného v možnosti uplatňovať jemu patriace práva obhajobné práva. Len okrajovo možno uviesť, že pokiaľ ide o možnosť obvineného oboznámiť sa s obsahom rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktorý bol dovolaním napadnutý, obhajkyňa predmetným rozsudkom evidentne disponuje a tento mohla obvinenému kedykoľvek poskytnúť.

[...] zákonnosť použitia inštitútu podľa § 115 Trestného poriadku, resp. absenciu príkazu v spisovom materiáli pôvodne obvinený evidentne nenamietal, a to nielen v prvostupňovom konaní, ale ani v podanom odvolaní. Preto sa domnievam, že uvedený argument nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) alebo písm. g) Trestného poriadku, keďže uvedené dovolacie dôvody nemožno podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku použiť, ak predmetná okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Nad rámec uvedeného však možno dodať, že oboznámenie príkazu podľa § 115 Trestného poriadku prokurátor v podanej obžalobe nenavrhol (a rovnako evidentne ani samotný obvinený či jeho obhajca), pričom súd takisto nepovažoval za potrebné oboznamovať v priebehu hlavného pojednávania predmetný príkaz, keďže oboznamoval obsah relevantných prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky, ako dôkaz získaný na základe vydaného príkazu. Sudca pre prípravné konanie navyše považoval vydanie príkazu podľa § 115 ods. 3 Trestného poriadku za dôvodné a opodstatnené, s jeho postupom sa stotožnil aj súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd, ktoré vo svojich rozhodnutiach nekonštatovali porušenie procesných predpisov, ktoré by mali za následok porušenie práva obvineného na obhajobu. Každopádne sa však domnievam - ako som uviedol vyššie - že uvedená námietka nemôže z procesnoprávneho hľadiska zakladať žiadny z relevantných dovolacích dôvodov.

V dovolaní obvinený ďalej uvádza, že záznamy z odpočúvania sa v ucelenej podobe v spisovom materiáli nenachádzali, v ucelenej podobe si vyžiadal tieto záznamy cestou obhajcu až obvinený v konaní pred súdom, oboznamovanie sa s nimi bolo však veľmi komplikované, keďže sa obvinený v tom čase nachádzal už vo väzbe. S uvedeným argumentom sa jednoznačne vysporiadal vo svojom rozhodnutí už odvolací súd, keď konštatoval, že prípadné pochybenie v tomto smere bolo zhojené tým, že na návrh obhajcu bol okresným súdom vyžiadaný kompletný zvukový záznam a SMS správy z celej doby odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, pričom predložené CD nosiče boli obhajobe sprístupnené a bol jej poskytnutý priestor na oboznámenie sa s ich obsahom.

Obvinený vidí pochybenie súdu prvého stupňa aj v tom, že svedok B. Q. bol vypočúvaný v rámci inštitútu zabezpečenia svedka dňa 27.03.2019, avšak tento sa na ďalší termín hlavného pojednávania nedostavil, pričom zápisnica o jeho výsluchu bola prečítaná až na v poradí štvrtom hlavnom pojednávaní po jeho výsluchu, a to napriek tomu, že obhajca obvineného trval na osobnom výsluchu svedka, čím malo byť obvinenému znemožnené, aby svedka Q. vypočul kontradiktórnym spôsobom. Uvedenú námietku možno vyhodnotiť ako celkom zjavne nedôvodnú, keďže zo zápisnice o výsluchu svedka B. Q. zo dňa 27.03.2019, ktorý bol zabezpečený zákonným procesným postupom podľa § 88 ods. 1 Trestného poriadku, jednoznačne vyplýva, že uvedeného výsluchu sa zúčastnil obvinený aj jeho obhajca, ktorí svedkovi kládli otázky zaznamenané v zápisnici. Výsluch svedka Q. bol teda v konaní pred súdom vykonaný dostatočne kontradiktórnym spôsobom, pričom na neskoršie prečítanie zápisnice z tohto výsluchu boli jednoznačne splnené podmienky podľa § 88 ods. 4 Trestného poriadku, čo vyplýva z predmetných zápisníc.

Obvinený v podanom dovolaní spochybňuje výpovede svedkov z prípravného konania, ktorí podľa jeho názoru vypovedali pod vplyvom drog. Uvedený argument je potrebné vnímať ako súčasť obhajobnej taktiky obvineného, pre ktorý neexistujú žiadne objektívne a dôveryhodné dôkazy, ktoré by vyplývali z obsahu vyšetrovacieho spisu. Zo zápisníc o výsluchu svedkov v prípravnom konaní, ktoré boli vykonávané v prítomnosti obhajcu obvineného, nijako nevyplýva, že by mali byť svedkovia v stave, ktorý by vylučoval ich výsluch alebo spochybňoval nimi uvádzané okolnosti. Pre potvrdenie tejto skutočnosti súd dokonca vypočul vyšetrovatelku KR PZ v Bratislave, ktorá vykonávala procesné úkony v trestnej veci obvineného, pričom svedkyňa súdu uviedla, že svedkovia pod vplyvom drog vypočúvaní neboli, keďže taký postup by nemal žiadnu procesnú hodnotu.

Odôvodnenie dovolania sa navyše opakovane zaoberá aj spôsobom protokolovania priebehu hlavného pojednávania, pričom obvinený v tejto časti odkazuje na relevantné strany odvolania podaného v tejto veci a tvrdí, že zápisnice z hlavných pojednávani súd zapísané s podstatnými rozdielmi naproti tomu, ako svedkovia reálne vypovedali. V tejto súvislosti poukazujem na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej konštatuje, že k obvineným namietaným častiam zápisníc boli na verejnom zasadnutí

odvolacieho súdu prehraté zvukové záznamy a tieto boli následne konfrontované so zápisnicami z hlavného pojednávania, pričom odvolací súd prijal záver, že zistené odchýlky nie sú zásadného charakteru, podstatné vyjadrenia svedkov boli zachytené a nemožno konštatovať, že by z dôvodu čiastočne odlišnej formulácie v zápisnici došlo ku zmene významu odpovede svedkov v rámci monologickej časti výpovede.

Obvinený cestou obhajkyne ďalej odôvodňuje dovolanie tým, že prvostupňový súd pristúpil formalisticky k oboznamovaniu prepisov z odpočúvania, keďže nie je možné, aby prepisy v rozsahu cca 500 spisových strán oboznámil za 1 hodinu 12 minút, ako to údajne vyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 26.11.2019. V prvom rade možno vyjadriť pochybnosti o možnostiach a schopnostiach obhajkyne obvineného (ktorá sa prvostupňového konania ani nezúčastnila) spätne kvantifikovať koľko strán a za aký čas môže sudca prejsť, resp. prečítať. Každopádne však mám za to, že súd oboznamoval len podstatné časti prepisov telefonической komunikácie, ktoré obsahovali skutočnosti trestnoprávne relevantné pre danú trestnú vec, o ktoré opiera svoje rozhodnutie o vine obvineného. Za prejav neprimeraného formalizmu by naopak bolo možné považovať postup súdu, ktorý by oboznamoval stovky strán prepisov telefonической komunikácie obvineného, ktoré pre posúdenie jeho trestnoprávnej zodpovednosti v tejto veci nemá žiadnej význam. Zo zápisnice z predmetného hlavného pojednávania vyplýva, že obvinený, ani obhajca nemali k tejto časti hlavného pojednávania žiadne pripomienky [...] Vzhľadom na uvedené mám za to, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku vyššie uvedeným postupom súdu prvého stupňa v tejto veci naplnený nebol.

Tak ako opakovane judikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky, pre odsúdenie osoby za trestnú činnosť spočívajúcu v predaji, resp. distribúcii drog, nie je nevyhnutné, aby došlo k zaisteniu drog u obvineného. V týchto prípadoch dochádza k usvedčeniu obvineného obvykle na základe iných dôkazov, a to predovšetkým výsluchov svedkov. Keďže v predmetnej veci nedošlo k zaisteniu drog, z povahy veci neprichádza do úvahy ani znalecké dokazovanie, ktoré by vedeckými metódami potvrdilo chemické zloženie distribuovaných látok. V prípade obvineného však došlo k jeho usvedčeniu z distribúcie metamfetamínu na základe dostatočného množstva svedeckých výpovedí, pričom stopy tejto omamnej látky boli identifikované aj na steroch z rúk obvineného. Zároveň považujem za rozhodujúce, že uvedený argument dovolateľa spočíva v spochybňovaní správnosti hodnotenia dôkazov, čo nie je okolnosť, ktorú dovolací súd posudzuje na základe dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.“

Prokurátor vo svojom vyjadrení navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného L. C. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

V reakcii na vyjadrenie prokurátora k podanému dovolaniu doručil obvinený L. C. vyjadrenie k vyjadreniu prokurátora, v ktorom uviedol nad rámec podaného dovolania v zásade nasledovné:

„Na podanom dovolaní v plnom rozsahu zotrvávame a považujeme ho naďalej za dôvodné. Výhrady uvádzané prokurátorom považujeme za neopodstatnené, v mnohých prípadoch nesprávne, nemajúce oporu v spisovom materiály a v niektorých prípadoch dokonca ani v zákonnej úprave. [...] Prokurátor nepovažuje dlhodobé nedoručenie odsudzujúceho rozsudku odsúdenému za závažné porušenie jeho práv. Nadväzne na uvedenú konštatáciu je nutné prokurátorovi dať do pozornosti Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 497/2023-22, ktorý presne tento nedostatok vyhodnotil ako závažné porušenie práv odsúdeného, ktoré sú garantované tak Ústavou SR ako aj Dohovorom. Konštatoval nálezom porušenie práv sťažovateľa v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Prokurátorovi je nutné dať do pozornosti aj to, že úlohou obhajcu v trestnom konaní nie je nahrádzať úlohy, ktoré si v trestnom konaní majú plniť súdy. Skutočnosť, že obhajca disponuje kópiou právoplatného rozhodnutia súdu, nezabavuje žiadnym spôsobom konajúci súd povinnosti riadne konať, plniť si povinnosti v podobe doručovania rozhodnutí. Výhrady, ktoré sú formulované považujeme za plne neopodstatnené, ignorujúce Nález Ústavného súdu SR, nesprávne interpretujúce povinnosti súdu v konaní a neprimerane zľahčujúce až banalizujúce porušovanie práv odsúdeného v trestnom konaní, o ktorých sa už na úrovni Ústavného súdu SR rozhodlo nálezom.

Imanentnou súčasťou preskúmania zákonnosti a vyhodnotenia zákonnosti prepisov z odposluchov (v procesnej podobe) ako listinných dôkazov je aj posúdenie zákonnosti ich získania. Ak sa v konaní pred súdom vykonávajú takéto listinné dôkazy, súd má povinnosť vyhodnocovať aj ich zákonnosť, v tomto prípade formou oboznámenia, preskúmania a vyhodnotenia príkazu. Vzhľadom na to, že príkaz v

trestnom konaní nikdy nebol oboznamovaný (hoci má byť imanentnou súčasťou oboznamovania zákonnosti získania listinných dôkazov tejto povahy), možno mať vôbec pochybnosti, či sa v spisovom materiály nachádza, resp. či vôbec existuje, nakoľko sa nenachádza ani v obhajkyňou vyhotovenej kópii spisu a napriek písomnej žiadosti, dosiaľ odsúdenému nebola poskytnutá jeho kópia. [...] Porušenie práva na obhajobu vidíme nie len v tom, že nikdy tento príkaz nebol oboznamovaný, ale aj v tom, že potenciálne asi ani v spise nie je založený, čo vyvoláva polemiku o jeho existencii, a v konečnom dôsledku, odsúdenie je budované na takom dôkaze (prepisoch), u ktorých nie je možné zistiť a preskúmať a ani vyhodnotiť ich zákonnosť. [...] Nesprávne sú tiež tvrdenia prokurátora, že by uvedenú skutočnosť obžalovaný nikdy nenamietal. V rozsiahlom konaní, rovnako tak v rozsiahlom odôvodnení podaného odvolania sa vyslovne obžalovaný na túto skutočnosť zameriava, čiže nemožno súhlasiť s tvrdením, že táto výhrada nebola v pôvodnom konaní uplatnená. V konečnom dôsledku treba pripomenúť aj to, že nie je úlohou obžalovaného a obhajcu „dohliadať“ na to, aby súd viedol konanie zákonným spôsobom alebo pripomínať súdu, ako má vykonávať dokazovanie. V tomto smere zotrvávame na názore, že takýmto prístupom a postupom došlo k závažnému porušeniu práva na obhajobu na strane obžalovaného v zmysle podaného dovolania.

Ani obvinený, ani obhajca nezodpovedajú za priebeh úkonov prípravného konania, ide o povinnosť OČTK zabezpečiť riadny a zákonný priebeh výsluchov. Je nutné vypočúvať osoby, ktoré sú triezve a nie sú pod vplyvom návykových látok. Ani prítomnosť obhajcu na výsluchu nie je tým, čo by malo konvalidovať nezákonnosť postupov OČTK (ak sa vypočúvajú osoby rozdielne od tých, ktoré by vypočúvané byť mali alebo ak sa vypočúvajú osoby, ktoré sú značne pod vplyvom omamných a psychotropných látok). Obhajca nie je povinný vznášať námietku v prípravnom konaní voči takto vedenému výsluchu, nie je to jeho úloha v trestnom konaní, ani jeho povinnosť (môže sa obmedziť na pasívnu úlohu z princípu, že vina musí byť obvinenému bez rozumných pochybností preukázaná, alebo aj na strategické vyčkávanie na procesné pochybenia), na rozdiel od toho, že ide o povinnosť OČTK. Konvalidovať nezákonný postup OČTK v prípravnom konaní prítomnosťou obhajcu, ak nezákonnosť nespočíva v tom, čo by bol obhajca povinný urobiť, považujem za nemožné.

Nerozumieme, na podklade čoho prokurátor spochybňuje schopnosti obhajkyne posúdiť, ako bolo možné a či bolo možné za 1 hodinu a 12 minút prečítať viac ako 500 strán prepisov z odposluchov a oboznámiť ešte aj iné listinné dôkazy. Osobitne pre to, že ani prokurátor na tomto konaní priamo prítomný nebol a teda rovnakou ako ním naznačenou úvahou, tiež by nemal mať možnosť sa k tomuto aspektu vyjadrovať. Plne rozporné s ustanoveniami Trestného poriadku sú úvahy prokurátora o tom, že stačí oboznámiť len podstatný obsah listín, keďže v zápisnici sú presne vyznačené listinné dôkazy, ktoré sa oboznamovali - nie len z hľadiska podstatného obsahu, čo vylučuje vyslovne Trestný poriadok, keď požaduje oboznámiť celý text a obsah listín, ktoré sú dôkazmi a na ktorých je budované rozhodovanie o vine a následne o treste. Nie je úlohou obhajoby na toto poukazovať a usmerňovať súd, akým spôsobom má dokazovanie viesť.

Nesúhlasíme s názorom, že signifikantným dôkazom pre nakladanie odsúdeného s drogami je prítomnosť stôp na jeho rukách. Týmto vyslovne prokurátor dezinterpretuje výsledky znaleckého skúmania, ktoré samo uvádza aj možnosti sekundárnej kontaminácie. Na tomto prístupe je však vidieť ignoráciu dôkazov svedčiacich v prospech odsúdeného a ich interpretovanie v jeho neprospech, hoci samotný dôkaz takúto povahu a ani obsah nemá. Dovolanie nie je podané z dôvodu nesprávneho zhodnotenia dostupných dôkazov, ale z dôvodu nesprávnej aplikácie ustanovení § 130 ods. 5 TP a § 135 TZ, čo môže zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) TP.“

V závere vyjadrenia obvinený uviedol, že na podanom dovolaní spoločne s uplatnenými návrhmi na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zotrváva v plnom rozsahu.

Obvinený prostredníctvom zvolenej obhajkyne doručil 15. júla 2024 a 7. februára 2025 dve podania s označením doplnenie dovolania, v ktorých uviedol v zásade nasledovné:

„Posudzovaná vec predložená dovolaciemu súdu v zistenom skutku neobsahuje uvedenie všetkých zákonných znakov trestného činu podľa § 172 ods. 1 TZ. Konanie dovolateľa vyjadrené v skutkovej vete (rozsudkov) neobsahuje znak skutkovej podstaty „neoprávnenosť“, ktorý zákonodarca pri trestnom čine podľa § 172 TZ explicitne ustanovil ako podmienku pri akomkoľvek nakladaní s omamnou alebo psychotropnou látkou. Konanie dovolateľa, ktoré neobsahuje tento obligatórny znak trestného činu, zákonodarca neoznačil v Trestnom zákone za trestný čin. Napriek tomu vo veci konajúce a rozhodujúce

súdy uznali dovolateľa za vinného zo spáchania predmetného trestného činu, hoci zo skutkovej vety nevyplýva súlad s právnou vetou v tom zmysle, že by išlo vo veci dovolateľa o „neoprávnené“ nakladanie s omamnou alebo psychotropnou látkou. Trestný zákon v základnej skutkovej podstate trestného činu (§ 172 ods. 1 TZ) vymedzuje konkrétne konania, ktorých sa páchatel musí dopustiť, aby bolo jeho konanie trestné. Takými konaniami sú výroba, dovoz, vývoz, prevoz, danie na prepravu, kúpa, predaj, výmena, zadováženie, prechovávanie alebo sprostredkovanie uvedených konaní, a to za predpokladu, že tak páchatel urobí „neoprávnené“. V zmysle vyššie uvedeného, objektívnou stránkou trestného činu v zmysle ustanovenia § 172 ods. 1 TZ je len neoprávnená výroba a neoprávnené obchodovanie s omamnou látkou a psychotropnou látkou, nie len samotná výroba a obchodovanie s omamnou a psychotropnou látkou bez znaku neoprávnenosti.“

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ustanovenia medzinárodných zmlúv a slovenských právnych predpisov, ako aj na judikatúru citovanú v doplnení dovolania obvinený zotrval na podanom dovolaní a jeho doplnení a tiež navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom krajského súdu bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, z dôvodu porušenia zákona v neprospech dovolateľa v ustanoveniach § 2 ods. 1 Trestného poriadku, § 171 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 163 ods. 3 Trestného poriadku, § 169 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň požiadal dovolací súd, aby postupom podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku prerušil výkon uloženého trestu odňatia slobody až do rozhodnutia dovolacieho súdu.

Ďalšie doplnenie dovolania obvineného bolo najvyššiemu súdu doručené 8. septembra 2025, pričom obvinený sa v ňom s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Q. A., s. r. o., č. C-544/23 domáhal zohľadnenia priaznivejšej právnej úpravy podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo odvolacím súdom rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Nezistiac dôvody pre odmietnutie dovolania podľa § 382 Trestného poriadku, najvyšší súd následne preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, voči ktorému podal obvinený dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je dôvodné, a to na podklade nasledovných právnych úvah.

Dovolací súd na úvod poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Najvyšší súd pripomína, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a

konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku (R 120/2012-I). Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

V prípade výskytu formálne nesprávne označených dovolacích námietok sa aplikuje tzv. princíp viazanosti dovolacími námietkami (a nie ich konkrétnym formálnym označením tak, aby tieto presne a jasne zodpovedali konkrétnemu dovolaciemu dôvodu, naplnenia ktorého sa domáha obvinený). Priamym „pretavením“ dotknutého princípu (R 120/2012) je tomu zodpovedajúca povinnosť dovolacieho súdu spočívajúca v tom, že dovolací súd skúma možnosť zaoberať sa takýmito námietkami z toho pohľadu, či z obsahového (materiálneho) hľadiska napĺňajú niektorý z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Keďže z obsahu podaného dovolania nie je vždy celkom zjavné podradenie konkrétnych námietok dovolateľa pod špecifikované dovolacie dôvody, najvyšší súd posúdil tieto námietky podľa obsahu a subsumoval ich podľa vlastného právneho názoru pod konkrétne dovolacie dôvody vymedzené v nasledovných častiach tohto odôvodnenia.

Pozornosti najvyššieho súdu v tejto súvislosti neuniklo, že obvinený v podanom dovolaní namieta aj údajnú zaujatosť predsedníčky senátu súdu prvého stupňa v prospech obžaloby a konštatuje, že ju nemožno v predloženej trestnej veci považovať za nezávislého a nestranného arbitra. Predmetná námietka podľa názoru dovolacieho súdu zodpovedá svojim obsahom dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, a preto ju najvyšší súd v súlade s vyššie uvedeným nad rámec dovolateľom formálne označených dovolacích dôvodov subsumoval práve pod tento dôvod dovolania.

K námietke ohľadne nedoručenia rovnopisu rozsudku obvinenému.

Elementárnym predpokladom rozhodnutia o dovolaní je riadne doručenie rovnopisu napadnutého rozsudku všetkým subjektom trestného konania, ktorým sa má podľa ustanovení Trestného poriadku rozsudok doručovať (§ 173 ods. 1 Trestného poriadku). Doručenie rovnopisu rozsudku je potrebné preukázať formou doručeníek založených v spise. Bez existencie takejto doručenyky nemôže mať najvyšší súd za preukázané, že k riadnemu doručeniu rozsudku všetkým oprávneným subjektom došlo. Predloženie spisu bez takýchto doručeníek býva vo väčšine prípadov vyhodnotené ako predčasné a z tohto dôvodu dovolací súd zvyčajne vracia predložené spisy bez rozhodnutia o dovolaní súdom prvého stupňa tak, aby pred samotným predložením veci dovolaciemu súdu podľa § 376 Trestného poriadku zabezpečili doručenie rovnopisov rozsudku všetkým oprávneným osobám.

Nedoručenie rozsudku oprávneným osobám tvorí prekážku pre rozhodnutie dovolacieho súdu o dovolaní, nemôže však predstavovať dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu s poukazom na naplnenie niektorého z dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371. Z citovaného ustanovenia Trestného poriadku je zrejmé, že predmetom dovolacieho prieskumu nikdy nemôže byť postup súdu po právoplatnom rozhodnutí súdu nižšieho stupňa, nakoľko z hľadiska dovolacieho konania relevantným dôvodom na vyslovenie porušenia zákona podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku je výlučne porušenie zákona právoplatným rozhodnutím súdu alebo porušením ustanovenia o konaní, ktoré právoplatnému rozhodnutiu súdu predchádzalo, ak je toto porušenie zároveň aj dôvodom dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Dovolací súd pri skúmaní procesných podmienok na konanie o dovolaní obvineného zistil, že súčasťou predloženého spisu aj napriek nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 497/2023, z 13. decembra 2023, nie je doručenka preukazujúca doručenie rovnopisu napadnutého rozsudku obvinenému. Vzhľadom na špecifickosť vzniknutej situácie po náleze Ústavného súdu Slovenskej

republiky, ako aj s prihliadnutím na časový odstup od podania dovolania obvineným prostredníctvom jeho obhajkyne, najvyšší súd nevrátil predložený spis súdu prvého stupňa bez rozhodnutia o dovolaní, ale sám v zmysle § 173 ods. 1 Trestného poriadku doručil rovnopis napadnutého rozsudku obvinenému do vlastných rúk (viď doručka, podľa ktorej obvinený prevzal rozsudok 3. septembra 2025). S poukazom na uvedené má najvyšší súd za preukázané, že procesné podmienky na rozhodnutie o dovolaní sú splnené a nemá žiadny dôvod sa ďalej zaoberať postupom súdu prvého stupňa po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, keďže nesprávny alebo nezákonný procesný postup súdu prvého stupňa v časovom úseku po právoplatnosti napadnutého rozsudku nemôže byť v zmysle § 368 ods. 1 Trestného poriadku predmetom dovolacieho prieskumu.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení (príkladmo viď § 34 a nasl., pokiaľ ide o obvineného, resp. § 44 a nasl. Trestného poriadku, čo sa týka obhajcu a pod.), ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Možno zovšeobecniť, že až takéto „kvalifikované“ porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom môže byť dôvodom na konštatáciu porušenia práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pričom predmetné porušenie musí mať vzhľadom na vyššie uvádzané konkrétne okolnosti prípadu aj súčasne podstatný vplyv na výsledok konania - tzn. na rozhodnutie vo veci samej. Zásadným je v tomto smere záver, že právo na obhajobu v zmysle označeného dôvodu dovolania je potrebné chápať ako nutné vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného, resp. jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku).

V úzkej korelácii s uplatneným dôvodom dovolania je potrebné vnímať postulát práva strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Dotknuté právo spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňujúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný, a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva strany trestného konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van Hurk v Holandsko, resp. Ruiz Torija v Španielsko). Podstatnou je v tejto súvislosti povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania

(Donadze v Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne vid' napr. Van Hurk v Holandsko). Až na podklade takéhoto postupu súdu je potom možné posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé. Z práva na spravodlivý proces totiž vyplýva „zrkadlovo“ existujúca povinnosť súdov vyrovnáť sa „účinným“ - teda jasným a preskúmateľným spôsobom - s námietkami a argumentami strán (s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie - m.m. I. ÚS 4/2011, resp. Kraska v Švajčiarsko).

Všeobecné súdy nielen že musia osobe, proti ktorej sa vedie trestné konanie poskytnúť dostatočný „priestor“ pre uplatnenie jej obhajobných práv, ale tiež musia v odôvodnení svojich rozhodnutí zrozumiteľne a presvedčivo vyjadriť vlastné hodnotenie k obvineným uplatneným prvkov práva na obhajobu. Nedostatočné vysporiadanie sa s námietkou, ktorá je pre spravodlivé rozhodnutie významnej alebo rozhodnej povahy zo strany súdu môže zakladať naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tejto súvislosti možno poukázať na znenie § 168 ods. 1 vety druhej Trestného poriadku, podľa ktorého z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Je nepripustné, aby odôvodnenie rozhodnutia, ktoré musí rešpektovať zákonom presne ustanovené kritériá, bolo založené na skutkových zisteniach alebo právnom posúdení, ktorých odôvodnenie alebo absencia takéhoto odôvodnenia nespĺňajú jasné zákonom definované náležitosti. Takéto rozhodnutia nesú stopy neadhéznosti vo vzťahu k skutkovému stavu, ktorý má byť zadaný určitým spôsobom a ide o rozhodnutia, ktoré nerešpektujú Trestný poriadok ako základný procesný predpis trestného práva. V konečnom dôsledku sa takéto rozhodnutie posúva aj do protiústavnej polohy z hľadiska nároku osoby, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie na to, aby jeho trestná vec bola posúdená spravodlivo (III. ÚS 463/2000 - Ústavný súd ČR).

ESLP vo svojej rozhodovacej praxi stabilne judikuje, že účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté (Suominen v Fínsko), resp. že jednou z požiadaviek čl. 6 Dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov; rozsah, v ktorom sú súdy povinné uviesť dôvody, sa síce môže meniť s prihliadnutím na okolnosti prípadu, avšak opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zaoberanie sa nimi je zjavne nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu (Větrenko v Moldavsko). Argumenty týkajúce sa základných práv a slobôd vyplývajúcich z Dohovoru sú argumentmi zvlášť dôležitého významu, ktoré vnútroštátne súdy nesmú opomenúť a majú povinnosť vyrovnáť sa s nimi (Wagner a J. M. W. L. v Luxembursko). Súd sa v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti musí v odôvodnení rozhodnutia vysporiadať s argumentom, ktorý má dve kumulatívne vlastnosti (vid' Pronina v Ukrajina, resp. Krasulya v Ruská federácia, Hiro Balani v Španielsko):

- a) musí ísť o relevantný, podstatný, významný a veci sa týkajúci argument (relevance, importance, pertinence),
- b) ide o argument, ktorý je konkrétny a formulovaný dostatočne jasným a presným spôsobom (specific; formulated in a sufficiently clear and precise manner).

Za relevantný argument treba považovať takú námietku alebo vecný prednes, ktorý by v prípade jeho vyhodnotenia vnútroštátnym súdom ako opodstatneného (vecne správneho) mal vplyv na rozhodnutie vo veci samej; relevantný je aj argument, o ktorom nemusí byť v čase jeho predloženia zrejmé, že je naozaj opodstatneným, avšak postačuje, že je vecne správny, prípadne súvisí s prejednávanou vecou a týka sa otázky, ktorá je „predmetom riešenia“ v danom prípade.

Povinnosťou súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu je preto rešpektovať ústavne garantované právo obvineného na obhajobu, z ktorého vyplýva požiadavka, aby sa konajúce súdy vysporiadali s námietkami odvolateľa, ktorými toto svoje právo realizuje (pre odvolací súd je táto povinnosť zvýraznená prostredníctvom článku 2 ods. 1 dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd). Túto povinnosť konajúce súdy porušujú, ak ignorujú, resp. nedostatočným spôsobom reagujú na námietky odvolateľa voči dôkazom, na ktoré je v odsudzujúcom rozhodnutí poukazované ako na

klúčové pre tvrdené skutkové závery. Výrovnanie sa s argumentom strany konania znamená uviesť dôvody pre jeho prijatie alebo odmietnutie. Ak súd argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybníť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu nie je takýto argument relevantný v kontexte prípadu. Nestačí, ak súd na argument strany konania síce zareaguje, ale vyrovná sa ním len stručným konštatovaním. Takéto formálne zaobranie sa námietkami strany konania je nedostatočné, nakoľko v procese „zaobrania sa“ prirodzene absentuje prvok uvedenia dostatočných dôvodov, s odkazom na ktoré súd považuje argument za nesprávny.

Platí, že odpoveď súdu - t. j. odmietnutie argumentov strany konania musí byť jasná, zrozumiteľná a dostatočne konkrétna, a to do tej miery, aby aj naozaj reálne, resp. materiálne vyvracali alebo aspoň dostatočne spochybňovali argumenty strany konania. Len všeobecné konštatovanie súdu, že argumentácia strany konania je nesprávna alebo irelevantná bez súčasného uvedenia dostatočného vysvetlenia tohto názoru súdu treba považovať za nedostatočné. Najvyšší súd tiež poznamenáva, že v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Trestného poriadku má miera slobodnej úvahy súdu svoje limity, ktoré musia byť prejavene v konkrétnom súdnom rozhodnutí za účelom predchádzania svojvôli. Trestný poriadok ustanovuje, že súd je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov.

Z obsahu podaného mimoriadneho opravného prostriedku najvyšší súd zistil, že časť dovolacej argumentácie tvorí námietka, ktorou dovolateľ spochybňuje dostatočnosť odôvodnenia napadnutých rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa. Nedostatočnosť odôvodnenia týchto rozhodnutí vzhľadom na to, že súdy nižších stupňov sa v priebehu celého trestného konania nevysporiadali s námietkou celkovej nezákonnosti nariadeného odpočúvania telefonической stanice používanej obvineným.

Po nahliadnutí do predloženého spisového materiálu najvyšší súd v reakcii na námietku dovolateľa uvádza, že podľa jeho názoru nebolo nutné, aby sa súd prvého stupňa zákonnosťou týchto dôkazov v odôvodnení rozsudku špeciálne zaoberal, keďže v konaní pred súdom prvého stupňa boli na hlavnom pojednávaní ako dôkazy vykonané doslovné prepisy záznamu telekomunikačnej prevádzky, pričom obvinený samotnú zákonnosť týchto prepisov v konaní pred súdom prvého stupňa nijako nespochybňoval. Rovnako nebolo nutné, aby sa súd prvého stupňa z vlastnej iniciatívy (bez návrhu) v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberal zákonnosťou príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky alebo návrhu prokurátora na vydanie takéhoto príkazu, pokiaľ obvinený nezákonnosť príkazu alebo návrhu nenamietal.

Dovolací súd z predloženého spisového materiálu súčasne zistil, že údajnú nezákonnosť nariadeného odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky obvinený prvýkrát namietal v druhom doplnení dovolania (porovnaj č. I. 1497 súdneho spisu). Obvinený v tejto súvislosti v odvolaní zdôraznil, že súd mal nepochybne od počiatku konania vedomosť o tom, že namietal zákonnosť zadováženia a vykonania dôkazov, a to odposluchu telefonической prevádzky mobilného telefónu, patriaceho jeho matke. Napriek tomu zo zápisnice z hlavného pojednávania, ani zo zvukovej nahrávky nevyplýva, že by súd oboznámil všetky zákonné podklady, teda návrhy prokurátora, ako aj samotné rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, ktoré smerovali k umožneniu závažného zásahu do jeho ústavných práv. S poukazom na to, že súd neoboznámil príkazy a ani návrhy prokurátora, tak nemohol podľa obvineného ani posudzovať ich konformnosť a dokonca ani vychádzať z toho, že existujú. Súd mohol a mal podľa obvineného vychádzať len z toho, čo bolo oboznámené na hlavnom pojednávaní.

Najvyšší súd zohľadňujúc námietky dovolateľa uplatnené pred rozhodnutím odvolacieho súdu na podklade dovolacej námietky obvineného preskúmal teda aj napadnutý rozsudok krajského súdu a dáva za pravdu obvinenému, že odvolací súd sa s jeho námietkou nezákonnosti nariadeného odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky riadne nevysporiadal a obvinený nedostal adekvátnu odpoveď, ktorá by reflektovala na ním jasne uplatnenú námietku. Z hľadiska zachovania obhajobných práv obvineného bolo pritom žiaduce, aby odvolací súd v napadnutom rozsudku vlastnými úvahami reagoval

na námietky dovolateľa ohľadne zákonnosti realizovaného odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, keďže z napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že uznanie obvineného za vinného z vyššie menovaného obzvlášť závažného zločinu bolo založené najmä na výpovediach svedkov B. Q., G. C., T.M. U., L. D. a na obsahu uskutočnených a zaznamenaných telefonických hovorov a obsahu zaznamenaných textových správ (pozri str. 20 a str. 23 napadnutého rozsudku krajského súdu).

V rozsudku krajského súd je vo vzťahu k realizácii odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky dotknutej telefonickej stanice uvedené len strohé konštatovanie, že vo veci bolo v prípravnom konaní podľa § 115 ods. 6 Trestného poriadku realizované odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky (porovnaj str. 19 napadnutého rozsudku). Dovolací súd nepopiera, že touto vetou dovolací súd naznačuje, že sa prieskumom zákonnosti realizácie odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky zaoberal, avšak bez ďalšieho je potrebné takéto odôvodnenie považovať za príliš neurčité, keďže z neho nemožno vyvodit' konkrétne okolnosti, ktoré súdy viedli k záveru, že odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky v prípade obvineného prebiehalo v súlade so zákonom a teda nemožno konštatovať, že by obvinený na položené otázky dostal adekvátnu odpoveď. Z pohľadu dovolacieho súdu sú preto závery krajského súdu v tomto smere nepreskúmateľné, čo je vzhľadom na objektívny potenciál opačných záverov zmeniť rozhodnutia konajúcich súdov vo veci samej v prospech obvineného neudržateľné.

S poukazom na podstatný charakter obvineným uvádzaných námietok spochybňujúcich použiteľnosť časti dôležitých (kľúčových) skutkových zistení dovolací súd zdôrazňuje, že v tomto konaní vznikla konajúcim súdom tzv. „zrkadlová“ povinnosť vyrovnáť sa účinným (jasným a preskúmateľným) spôsobom s týmito námietkami tak, že riadne a presvedčivo v rozhodnutí vo veci samej uvedú dôvody buď pre prijatie tézy obvineného o nezákonnosti kľúčových dôkazov alebo dôvody pre odmietnutie tejto jeho námietky. Pokiaľ sa aj krajský súd v predloženej trestnej veci nestotožnil s námietkou obvineného ohľadne nezákonnosti nariadeného odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, bolo jeho úlohou presvedčivo poukázať na konkrétne skutočnosti, ktoré vyvracajú tvrdenie obvineného. Vzhľadom na absenciu takéhoto odôvodnenia dovolací súd konštatuje, že konajúce súdy námietku nezákonnosti vykonaných dôkazov ignorovali, resp. sa k nej v odôvodnení napadnutých rozhodnutí vôbec nevyjadřili, čím porušili právo obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

Najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené sumarizuje, že zo strany krajského súdu nebolo dostatočne „zareagované“, resp. bolo opomenuté sa vysporiadať s relevantnou, resp. významnou obhajobnou námietkou obvineného spochybňujúcou zákonnosť kľúčových dôkazov, o ktoré bolo opreté uznanie obvineného za vinného z vyššie menovaného obzvlášť závažného zločinu, čím došlo k naplneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V reakcii na ďalšie námietky dovolateľa najvyšší súd dáva do pozornosti, že právu obvineného spočívajúcemu v možnosti navrhovať dôkazy zodpovedá paralelne existujúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), prípadne rozhodnúť o tom, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku - primerane pozri R 116/2014). Pre posúdenie možnosti aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je v tom-ktorom prípade dôležité zistenie, že sa konkrétny súd predloženým návrhom na doplnenie dokazovania zaoberal, avšak sa mu rozhodol z určitých dôvodov nevyhovieť. Je potrebné si uvedomiť, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Nejde o porušenie práva na obhajobu, ak súd nevyhovie dôkazným návrhom obhajoby z dôvodu, že skutkový stav považuje za zistený v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie. Zároveň ale platí, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže predstavovať porušenie práva na

obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Stane sa tak vtedy, ak súd v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, (ktoré sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje), resp. minimálne v odsudzujúcom rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku, alebo v rozhodnutí odvolacieho súdu vo veci samej, nevysvetlí (neodôvodní) aspoň stručným, no zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania.

Dovolaateľ v časti dovolania v súvislosti s označeným dovolacím dôvodom vo svojej podstate namieta nevykonanie dokazovania formou vydania príkazu na oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke podľa § 116 Trestného poriadku za účelom zabezpečenia možnosti obhajoby overiť si úplnosť záznamu telekomunikačnej prevádzky uchovaný na elektronickom nosiči v spise a spochybňuje, že by mu bol v priebehu súdneho konania umožnený prístup ku kompletnému zvukovému záznamu a SMS správam z celej doby odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky.

Z obsahu spisu najvyšší súd zistil, že súd prvého stupňa o odmietnutí vykonania obvineným navrhovaného dokazovania (č. l. 1423 súdneho spisu) rozhodol uznesením, pričom toto rozhodnutie odôvodnil priamo na hlavnom pojednávaní konanom 26. novembra 2019 (č. l. 1424 súdneho spisu), keď k tomuto návrhu uviedol nasledovné: „Súd návrh obhajcu na doplnenie dokazovania zamietá z dôvodu, že v súdnom konaní boli vyšetrovateľom v režime tajné (utajovaná príloha) poskytnuté prepisy hovorov, s ktorými sa obžalovaný oboznamoval, nemal žiadne pripomienky. Obhajca sa s týmito prepismi napriek možnosti neoboznamoval, preto právo na obhajobu bolo zachované.“

Z rozhodnutí súdov nižších stupňov a ich procesného postupu vyplýva, že vykonanie obvineným navrhovaného dokazovania považovali za nadbytočné, keďže nemali pochybnosť o tom, že obvinenému bol predložený kompletný zvukový záznam odpočúvania telekomunikačnej prevádzky, s ktorým mal možnosť sa riadne oboznámiť. Z hľadiska zachovania práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle zabezpečenia obhajobných práv obvineného v potrebnej miere považuje dovolací súd tento skutkový záver v intenciách dovolacieho prieskumu za udržateľný, nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by obvinený v priebehu konania pred súdmi nižších stupňov dostatočne konkretizoval dôvody, ktoré ho vedú k opačnému záveru, že jemu predložené zvukové záznamy z odpočúvania nie sú kompletné. Jeho tvrdenia o selekcii záznamov boli nastolené len v rovine abstraktných hypotéz a domnienok.

Z uvedeného dôvodu súdy nižších stupňov nemali dôvod sa bližšie zaoberať námietkami obvineného, ktoré neboli formulované dostatočne konkrétne na to, aby spochybnili dôveryhodnosť orgánov činných v trestnom konaní predkladajúcich zvukový záznam z odpočúvania a telekomunikačnej prevádzky. Z pohľadu dovolacieho súdu je preto postačujúce, ak odvolací súd vo vzťahu k predloženým záznamom uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku, že: „... na návrh obhajcu bol okresným súdom vyžiadaný kompletný zvukový záznam a SMS správy z celej doby odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky. Predložené CD nosiče boli obhajobe sprístupnené a bol poskytnutý priestor, aby obžalovaný po oboznámení sa s ich obsahom, predložil súdu doslovný prepis tých častí, ktoré sa doposiaľ vo vyšetrovacom spise nenachádzali a mieni ich vykonať ako dôkaz pred súdom.“ Dovolací súd uzatvára, že odvolací súd zjavne nemal pochybnosti o dôveryhodnosti predložených CD nosičov, pričom z hľadiska zachovania obhajobných práv nebolo potrebné, aby bližšie reagoval na nekonkrétne a abstraktné námietky obhajoby o domnelej selekcii predložených záznamov z odpočúvania.

S prihliadnutím na uvedené ďalej sa zaoberajúc sa samotným nevykonaním obvineným navrhovaného dokazovania najvyšší súd nemá vo vzťahu k postupu súdov nižších stupňov žiadne výhrady a uzatvára, že právo dovolať sa na presvedčivé vysvetlenie nadbytočnosti a nepotrebnosti navrhovaného dokazovania bolo zachované v dostatočnej miere. Súd prvého stupňa poskytol obvinenému náležitú a dostačujúcu odpoveď v reakcii na ním predložený konkrétny návrh na vykonanie dokazovania, ktorý sa mu zjavne javil ako nadbytočný podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. Odôvodnenie ohľadne nadbytočnosti návrhu na vykonanie dokazovania je pritom potrebné dať do súvisu aj s vyššie uvedeným udržateľným ustáleným skutkovým zistením, že obvinenému boli predložené kompletné záznamy z odpočúvania, keďže táto skutočnosť nebola zo strany obvineného v priebehu súdneho konania

spochybnená tak, aby si zamietnutie návrhov na vykonanie dokazovania z dôvodu nadbytočnosti vyžadovalo podrobnejšie a obsiahlejšie odôvodnenie v napadnutom rozsudku alebo na hlavnom pojednávaní.

Pokiaľ ide o správnosť samotnej úvahy súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku vo vzťahu k návrhom obvineného na vykonanie dokazovania, najvyšší súd uvádza, že túto v dovolacom konaní neskúmal, nakoľko nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preto, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižších stupňov. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutých dôkazov súdom zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vyššie uvedený záver zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho o nemožnosti preskúmania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom, a síce dovolania podaného ministrom spravodlivosti na podklade podnetu oprávnenej osoby podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto skutkové preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [a už vôbec nie písm. i)], uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal. Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

V priamej nadväznosti na uvedené dovolací súd ďalej dáva do pozornosti námietku dovolateľa, ktorou napáda kvalitatívny a kvantitatívny rozsah vykonaného dokazovania, pričom špeciálne poukazuje na nevykonanie dokazovania v rozsahu oboznámenia príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Trestného poriadku, na základe ktorého bolo vykonané odpočúvanie mobilného telefónu matky obvineného. Obvinený osobitne poukázal na to, že prepisy z tohto odpočúvania boli použité v tejto trestnej veci ako dôkaz. Zaoberajúc sa nastolenou dovolacou námietkou najvyšší súd v intenciách dovolacieho prieskumu skúmal, či bol takýto návrh na doplnenie dokazovania v priebehu súdneho konania relevantným spôsobom zo strany obvineného formulovaný, či bolo o takomto návrhu na doplnenie dokazovania zo strany konajúcich súdov rozhodnuté a či takéto rozhodnutie bolo súdmi náležite odôvodnené. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené neskúmal samotnú správnosť voľnej úvahy súdu ohľadne dostatočnosti rozsahu vykonaného dokazovania, keďže za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať rozsah vlastnej úvahy

súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov.

Po nahliadnutí do spisu najvyšší súd z jeho obsahu nezistil, že by obvinený procesne relevantným spôsobom navrhol vykonanie dokazovania pred súdom prvého stupňa alebo navrhol doplnenie dokazovania pred odvolacím súdom v tom smere, že by žiadal oboznámenie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Trestného poriadku. V tejto súvislosti je potrebné poukázať najmä na hlavné pojednávanie konané 26. novembra 2019 na okresnom súde, na ktorom obhajoba napriek výzve súdu nepredniesla návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania oboznámením dotknutého príkazu (viď zápisnica o hlavnom pojednávaní na č. l. 1423 súdneho spisu), ako aj na verejné zasadnutia konané 28. apríla 2020, 12. mája 2020 a 14. júna 2022 na krajskom súde (viď zápisnice o hlavnom pojednávaní na č. l. 1504, 1507 a 1609 súdneho spisu), na ktorých obhajoba rovnako nepredniesla návrh na vykonanie dokazovania oboznámením dotknutého príkazu.

Najvyšší súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že súd prvého stupňa, ako ani odvolací súd s poukazom na absenciu návrhu na vykonanie dokazovania nemohli porušiť právo na obhajobu obvineného zásadným spôsobom v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže sa s prihliadnutím na nedostatočnú aktivitu obvineného a jeho obhajcu nemali s akými návrhmi na vykonanie alebo doplnenie dokazovania v tomto smere vysporiadať. Samotná nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania, o ktorého rozšírenie sa v namietanom rozsahu nijako nepričinil, nemôže byť sama o sebe porušením práva na obhajobu v zmysle označeného dovolacieho dôvodu, nakoľko je výlučne na zvážení súdov nižších stupňov, vykonanie ktorého z dôkazov má pre konanie rozhodujúci význam a vykonanie ktorého naopak nie je podstatné, pričom táto úvaha súdu spadá do skutkového posúdenia trestnej veci nepreskúmateľného v dovolacom konaní na základe dovolania podaného obvineným.

Vychádzajúc z obsahu spisu najvyšší súd dáva ďalej za pravdu obvinenému, že mu nebolo v priebehu prípravného konania a ani v časti priebehu súdneho konania umožnené sa oboznámiť s ucelenými záznamami telekomunikačnej prevádzky, keďže tieto záznamy neboli v rozpore s § 115 ods. 6 Trestného poriadku na vhodnom nosiči uchovávané v celosti v spise a obvinený k nim teda nemal počas časti trestného konania žiadny prístup.

Predmetné právo obvineného na prístup ku kompletnému záznamu telekomunikačnej prevádzky vyplýva z § 115 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého ak sa má záznam telekomunikačnej prevádzky použiť ako dôkaz, treba k nemu pripojiť, ak to vyhotovený záznam umožňuje, doslovný prepis záznamu, ktorý vyhotoví príslušník Policajného zboru vykonávajúci odpočúvanie, v rozsahu zistených skutočností významných pre trestné konanie, s uvedením údajov o mieste, čase, orgáne, ktorý záznam vyhotovil, a zákonnosti vykonávania odpočúvania. Záznam telekomunikačnej prevádzky sa na vhodných elektronických nosičoch uchováva v celosti v spise, ktorých kópie si môže vyžiadať prokurátor a obvinený alebo obhajca. Po ukončení odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky si obvinený alebo obhajca môžu na svoje náklady vyhotoviť prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky v rozsahu, v akom to uznajú za vhodné. Povinnosti uvedené v prvej vete sa na nich vzťahujú primerane. Hodnovernosť prepisu posudzuje súd. Ak bol prepis záznamu vyhotovený v prípravnom konaní, predseda senátu môže nariadiť jeho doplnenie, ktoré vyhotoví príslušník Policajného zboru uvedený v prvej vete. Doslovný prepis záznamu v cudzom jazyku a doplnenie doslovného prepisu záznamu v cudzom jazyku môže vyhotoviť tlmočník. Pri pribratí tlmočníka sa postupuje primerane podľa § 28. Do spisu sa zakladá prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorý sa neutajuje, podpísaný príslušníkom Policajného zboru alebo tlmočníkom, ktorý ho vyhotovil; ak doslovný prepis záznamu obsahuje utajovanú skutočnosť, utajuje sa podľa predpisov o ochrane utajovaných skutočností. Záznam telekomunikačnej prevádzky sa môže použiť ako dôkaz až po skončení odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky. V prípravnom konaní, ak to odôvodňujú okolnosti prípadu, možno predložiť záznam telekomunikačnej prevádzky súdu aj bez prepisu tohto záznamu, ak zo sprievodnej správy vyplývajú údaje o mieste, čase, orgáne, ktorý záznam vyhotovil, a zákonnosti vykonávania odpočúvania, ako aj o osobách, ktorých sa záznam telekomunikačnej prevádzky týka, a záznam telekomunikačnej prevádzky je zrozumiteľný.

Po nahliadnutí do relevantných častí predloženého spisového materiálu však najvyšší súd nemá pochybnosť o tom, že v ďalšom priebehu súdneho konania boli na základe vyžiadania súdu prvého stupňa do spisu doložené kompletne zvukové záznamy a SMS správy z celej doby odpočúvania, pričom obhajobe bol poskytnutý dostatočný dodatočný primeraný čas na prípravu obhajoby v rozsahu, aby sa mohli s predmetnými zvukovými záznamami oboznámiť a prípadne v súlade s § 115 ods. 6 Trestného poriadku na vlastné náklady vyhotoviť prepis relevantných častí zvukových záznamov tak, aby bolo možné sa efektívne voči obžalobe brániť v súdnom konaní.

Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že záznamy boli do spisu doložené už 30. augusta 2017 (viď č. l. 874 súdneho spisu), pričom od tohto momentu mal obvinený viac ako dva roky až do vyhlásenia prvostupňového rozsudku (26. novembra 2019) možnosť sa s týmito záznamami oboznámiť a súdu prvého stupňa predložiť časti prepisov zvukových záznamov svedčiacich v jeho prospech. Rovnako tiež mohol navrhnúť doplnenie dokazovania v tomto smere aj v odvolacom konaní, čo však neurobil. Dovolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že dodatočne dostatočne poskytnutie možnosti oboznámiť sa s kompletnými záznamami telekomunikačnej prevádzky, a s tým súvisiace poskytnutie primeraného času a možnosti na prípravu obhajoby v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru v tomto prípade vylučuje možnosť, že by nesprávnym procesným postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom. Najvyšší súd preto rovnako, ako pri predchádzajúcej námietke dovolateľa uzatvára, že identifikované porušenie obhajobných práv nie je intenzity odôvodňujúcej naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku obvineného, že príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Trestného poriadku nie je súčasťou spisového materiálu a tým bola obmedzená jeho možnosť sa brániť v priebehu trestného konania voči nezákonnosti vykonaných odposluchov a boli porušené jeho obhajobné práva zásadným spôsobom, najvyšší súd k nej len v krátkosti uvádza, že z obsahu spisu nezistil, že by dovolateľ predmetnú námietku uplatnil v pôvodnom konaní pred súdom prvého stupňa alebo najneskôr v odvolacom konaní napriek tomu, že musel mať o tejto skutočnosti vedomosť, keďže ako procesná strana - obvinený - mal v priebehu konania spoločne so svojím obhajcom prístup ku spisu. Predmetná námietka obvineného je preto v dovolacom konaní neprípustná s poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd zároveň poznamenáva, že príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Trestného poriadku, sp. zn. OSBAI-V-522-1/2015-1Ntt-522/2015, je súčasťou utajovanej prílohy spisu, s ktorou sa obvinený v priebehu vyšetrovania oboznámil, o čom svedčí záznam o preštudovaní vyšetrovacieho spisu na č. l. 741 a nasl. vyšetrovacieho spisu a úradný záznam na č. l. 744 vyšetrovacieho spisu.

Porušenie práva na obhajobu obvinený ďalej vzhliadol taktiež v tom, že nebolo vyhovené jeho návrhu vypočuť dôležitého svedka obžaloby B. Q. na hlavnom pojednávaní. Najvyšší súd vo vzťahu k tomuto výsluchu v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu (viď str. 20), podľa ktorého: „V súvislosti s vykonávaním výsluchov svedkov bola ako nedôvodná vyhodnotená námietka obžalovaného spočívajúca v tvrdení o nevykonaní výsluchu svedka B. Q. pred súdom. Menovaný svedok bol v priebehu súdneho konania vypočutý po realizácii príkazu na zaistenie svedka v zmysle § 88 Tr. poriadku, za prítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu. Potom, čo sa svedok nedostavil na hlavné pojednávanie, na ktoré bol zákonným spôsobom predvolaný, bola jeho výpoveď prečítaná na hlavnom pojednávaní dňa 26.11.2019 za splnenia podmienok § 88 ods. 4 Tr. poriadku. Znamená to, že tento dôkaz bol pred súdom riadne vykonaný a bolo možné opierať sa oň pri rozhodovaní o vine obžalovaného.“

Dovolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom ohľadne zákonnosti vykonania tohto výsluchu v rámci realizácie príkazu na zaistenie svedka a jeho následné nevykonanie na hlavnom pojednávaní z dôvodu splnenia podmienok podľa § 88 ods. 4 Trestného poriadku na prečítanie zápisnice

o jeho výsluchu. V reakcii na námietky dovolateľa dáva najvyšší súd špeciálne do pozornosti, že z obsahu spisu vyplýva, že na výsluchu tohto svedka 23. marca 2019 bol prítomný tak obvinený, ako aj jeho obhajca (viď č. 1. 1238 a nasl. súdneho spisu), ktorým bolo riadne umožnené klásť svedkovi otázky. Námietka dovolateľa, že kontradiktórny výsluch nebol vykonaný priamo na hlavnom pojednávaní zjavne nie je dôvodná, nakoľko z pohľadu zabezpečenia práva na obhajobu obvineného je plne postačujúce, ak bol výsluch dôležitého svedka kontradiktórnym spôsobom vykonaný v rámci inštitútu zabezpečenia svedka podľa § 88 Trestného poriadku, pričom nemožno považovať za porušenie obhajobných práv, ak je zákonným procesným postupom následne na hlavnom pojednávaní podľa § 88 ods. 4 Trestného poriadku upustené od jeho ďalšieho predvolania na hlavné pojednávanie a je prečítaná zápisnica o kontradiktórnom výsluchu tohto svedka získaná v rámci inštitútu zabezpečenia svedka podľa § 88 Trestného poriadku.

Porušenie práva na obhajobu obvinený ďalej videl aj v nepreskúmateľnosti zápisníc vyhotovovaných súdom prvého stupňa v časti výsluchov niektorých svedkov, kedy sa podľa názoru dovolateľa niektoré zápisnice nezhodujú zo zvukovými záznamami z hlavného pojednávania alebo z iných procesných úkonov. Z obsahu spisu je zrejmé, že dotknuté zápisnice o hlavnom pojednávaní boli vyhotovované diktovaním predsedu senátu podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku, pričom zvukový záznam bol vyhotovovaný v súlade s § 61a Trestného poriadku, nakoľko sa na hlavnom pojednávaní vykonávalo dokazovanie. Po nahliadnutí do zápisníc o hlavnom pojednávaní niet pochyb o tom, že tieto obsahujú všetky zákonné náležitosti podľa § 58 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o rozpory medzi zápisnicami z pojednávania a zvukovým záznamom najvyšší súd podotýka, že dovolanie, ako ani odvolanie nemožno považovať za opravný prostriedok vo vzťahu k spochybneniu obsahu verejnej listiny (zápisnice o hlavnom pojednávaní), keďže na tento účel slúži osobitný procesný inštitút opravy alebo doplnenia záznamu alebo zápisnice podľa § 60 Trestného poriadku. Dovolací súd zastáva názor, že nie je povinnosťou súdov v opravnom konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku skúmať súlad zápisníc s charakterom verejnej listiny so zvukovými záznamami z vykonaného dokazovania, pokiaľ predtým nedošlo k spochybneniu obsahu zápisnice prostredníctvom uplatnenia riadneho procesného postupu podľa § 60 Trestného poriadku. V súlade s § 60 ods. 1 Trestného poriadku o oprave, doplnení a námietkach proti záznamu alebo proti zápisnici rozhodne orgán, o ktorého záznam alebo zápisnicu ide. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť.

Tento inštitút v prejednávanej veci nebol zo strany obhajoby využitý. Z obsahu predloženého spisu nevyplýva, že by obvinený alebo jeho obhajca pred súdom prvého stupňa namietal obsah zápisníc o hlavnom pojednávaní napriek tomu, že mal k týmto zápisniciam riadny prístup, keďže tvorili súčasť spisového materiálu. Dovolaciemu súdu vzhľadom na uvedené nezostáva nič iné, len vychádzať z toho, že zápisnice o hlavnom pojednávaní podpísané predsedníčkou senátu súdu prvého stupňa s charakterom verejných listín sa zhodujú s podstatným obsahom výpovedí obvineného, svedkov a iných osôb (§ 58 ods. 4 Trestného poriadku). Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že mu je známe, že odvolací súd sa súladom zápisníc a zvukových záznamov na podklade námietok obvineného uvedených v odvolaní voči rozsudku súdu prvého stupňa zaoberal, avšak odvolací súd podľa dovolacieho súdu v tomto smere hodnotil obvineným namietaný nesúlad nadbytočne a mal rovnako vychádzať z domnienky, že dotknuté zápisnice sa zhodujú s podstatným obsahom výpovedí obvineného, svedkov a iných osôb, keďže ich obsah nebol zo strany obhajoby spochybnený prostredníctvom námietok proti obsahu zápisnice v súlade s § 60 ods. 1 Trestného poriadku napriek tomu, že obvinený alebo jeho obhajca boli priamo prítomní pri namietaných zápisnicami zaznamenaných procesných úkonoch.

Dovolací súd nadväzujúc na vyššie uvedené uzatvára, že keďže na podklade jednej z dovolateľom nastolených námietok vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku krajského súdu možno konštatovať zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu v predloženej veci došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Dôvodnosť dovolania obvinený odvodzuje aj od konania, resp. verbálnych prejavov predsedníčky senátu súdu prvého stupňa, ktorá mala podľa jeho názoru neprimerane napomáhať prokurátorovi tým, že namiesto neho kládla „relevantné“ otázky. Tiež mala mať podľa obvineného počas hlavným pojednávaní posmešné a arogantné poznámky, ktorými počas priebehu súdneho konania neprípustne prejavovala svoj postoj k stranám a svedkom.

Čo sa týka namietaných otázok najvyšší súd dáva do pozornosti, že je právom predsedu senátu, ako aj členov senátu a prísediacich, klásť svedkom otázky. Kladenie otázok nemožno samo osebe považovať za porušenie nestrannosti sudcu alebo prísediaceho, keďže ide o výkon zákonného oprávnenia významného z hľadiska dosiahnutia základného účelu trestného konania v zmysle § 1 Trestného poriadku. Dovolací súd len pre doplnenie uvádza, že svedkovi nemožno klásť otázky špecifikované v § 132 ods. 2 Trestného poriadku, voči ktorým má obvinený možnosť uplatňovať námietky, o ktorých rozhoduje senát podľa § 263 ods. 6 Trestného poriadku. Za takéto neprípustné otázky sa pritom nepovažujú otázky položené sudcom alebo prísediacimi len s poukazom na skutočnosť, že tieto otázky boli z hľadiska predmetu konania relevantné. Nahliadnutím do obsahu spisu najvyšší súd navyše ani nezistil, že by obvinený otázky predsedníčky senátu namietal, a teda možno konštatovať, že nevyužil ani základný prostriedok nápravy voči z jeho pohľadu neprípustným otázkam.

Zaoberajúc sa ďalej namietanými údajnými neprípustnými verbálnymi prejavmi predsedníčky senátu najvyšší súd uvádza, že podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediálny úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Citované ustanovenie Trestného poriadku v záujme zabezpečenia dôvery verejnosti v nestrannosť postupu vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania ten orgán, u ktorého mohli vzniknúť pochybnosti o jeho nezaujatosti. Uplatnenie inštitútu § 31 ods. 1 Trestného poriadku o vylúčení orgánov trestného konania prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná. Pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku nie je možné zaradiť také námietky, ktoré sa týkajú údajného zaujatého prístupu sudcu k prejednávanej veci a ktoré majú len abstraktný resp. všeobecný charakter.

Námietka obvineného ohľadne zaujatosti predsedníčky senátu okresného súdu sa opiera o jej údajné arogantné správanie. Takáto námietka má podľa dovolacieho súdu príliš všeobecný a abstraktný charakter, nakoľko obvinený nepoukazuje na žiadne konkrétne a objektívne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali, že predsedníčka senátu má pomer k veci, k procesným stranám alebo iným osobám a jeho námietka je založená výlučne len na subjektívne vnímaných pocitoch z prejavov predsedníčky senátu. Vzhľadom na uvedené dovolateľom formulovaná námietka nemôže vzbudzovať žiadne relevantné pochybnosti o tom, či predsedníčka senátu nebola v tejto trestnej veci zaujatá (pozri R 11/2009).

Nad rámec uvedeného dovolací súd zdôrazňuje, že obvinený musel mať logicky tento subjektívny dojem z ním namietaného správania predsedníčky senátu už v priebehu konania pred súdom prvého stupňa, pričom s poukazom na tvrdenia uvedené v dovolaní nepodal námietku zaujatosti voči predsedníčke senátu bez meškania, len čo sa dozvedel o dôvodoch jej vylúčenia (§ 31 ods. 4 Trestného poriadku). Odvolacie konanie, ako ani dovolacie konanie, nepredstavuje pre obvineného ďalší priestor na spochybňovanie nestrannosti predsedníčky senátu na základe argumentov, ktorými obvinený disponoval už v priebehu trestného konania na súde prvého stupňa a tieto bez meškania nepredložil formou námietky zaujatosti podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku.

Zohľadňujúc vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd uzatvára, že keďže naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zjavne nezistil, nevzhladol ani dôvod na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a prikázanie, aby súd prvého stupňa konal v inom zložení senátu (§ 388 ods. 2 Trestného poriadku).

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípade, ak skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom je zrejmá z obsahu spisu, pričom súčasné porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 a nasl. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V naznačenej súvislosti tomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Platí, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Povedané inými slovami, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený:

- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré súd vykonal nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon,
- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré súd na hlavnom pojednávaní nevykonal, ale prihliadal na ne,
- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré síce boli získané zákonným spôsobom, ale nie sú procesne použiteľné na preukazovanie skutočností rozhodných pre rozhodnutie o vine obvineného.

Dovolací súd podotýka, že ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Ďalej platí, že nesúlad so zákonom musí byť v súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku konštatovaný v tomu zodpovedajúcej intenzite vo vzťahu k dôkazu, na ktorom je rozhodnutie založené vo výlučnej alebo v rozhodujúcej miere. V prípade namietaných dôkazných prostriedkov musí ísť v rámci takto zúženého priestoru o chybu, ktorá by vo výlučnej alebo rozhodujúcej miere ovplyvnila samotnú podstatu a význam dôkazných prostriedkov. Takto je zároveň zachovaný princíp, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok možno úspešne podať len v prípade výskytu závažných chýb aplikácie hmotného alebo procesného práva.

Rozhodovacia prax najvyššieho súdu vyústila do prijatia judikátu č. R 24/2020, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2020, podľa ktorého „dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje.“

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolateľ vo svojej podstate predkladá nasledovné námietky:

- nezákonný výsluch viacerých svedkov v prípravnom konaní, ktorí mali podľa jeho názoru vypovedať pod vplyvom návykových látok,
- formalistické vykonanie listinných dôkazov uvedených v zápisnici o hlavnom pojednávaní konanom 26. novembra 2019 na č. l. 1423 s poukazom na skutočnosť, že všetky tieto dôkazy nemohli byť

vykonané za 1 hodinu a 12 minút.

Najvyšší súd po nahliadnutí do spisového materiálu poukazuje na skutočnosť, že z neho nemožno zistiť, že by svedkovia vypočúvaní v prípravnom konaní vypovedali pod vplyvom návykových látok. Pokiaľ obvinený poukazuje na zmenu výpovedí niektorých svedkov na hlavnom pojednávaní oproti ich výpovediam z prípravného konania, prípadne poukazuje na skutočnosť, že si niektorí svedkovia na svoje výpovede z prípravného konania nespomínajú a dáva ich do súvislosti s tým, že svedkovia boli pod vplyvom návykových látok v čase predmetných výsluchov, takéto tvrdenia je potrebné považovať vyslovene len za špekuláciu zo strany obvineného. Špekulatívny charakter týchto námietok potvrdzuje aj skutočnosť, že namietaných výsluchov v prípravnom konaní sa zúčastnil jeho obhajca, ktorý nenamietal, že by svedkovia boli v čase ich výsluchov v prípravnom konaní pod vplyvom návykových látok a neboli spôsobilí vypovedať. Obvineného tvrdenia vyvracia aj výpoveď svedkyne U. T. L. W., ktorá vypovedala, že aj keď si na jednotlivé výsluchy s odstupom času nepamätá, jednotlivé výsluchy sa nemôžu realizovať, ak je svedok pod vplyvom omamných látok. Vzhľadom na uvedené namietané porušenie zákona zo strany orgánov činných v trestnom konaní nemožno z obsahu spisu zistiť, pričom špekuláciami obvineného ohľadne zákonnosti namietaných výsluchov nemožno odôvodniť naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o námietku formalistického vykonania dôkazov uvedených v zápisnici o hlavnom pojednávaní konanom 26. novembra 2019, najvyšší súd po nahliadnutí do predloženého spisového materiálu nezistil, že by obhajoba vykonanie dokazovania listinnými dôkazmi uvedenými na č. l. 1423 v rozpore s § 269 Trestného poriadku namietala na hlavnom pojednávaní alebo najneskôr v odvolacom konaní. Dovolací súd sa touto dovolacou námietkou preto bližšie nezaoberal s poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku, nakoľko je zjavné, že obvinený, ako aj jeho obhajca sa zúčastnili hlavného pojednávania konaného 26. novembra 2019 a v dovolaní uvedené nezrovnalosti v súvislosti s vykonaným listinným dokazovaním im museli byť známe už v pôvodnom konaní a napriek tomu ich pred súdom prvého stupňa a ani pred odvolacím súdom nenamietali. S poukazom na povahu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku dovolacie konanie nepredstavuje priestor na nápravu tých pochybení konajúcich súdov nižších stupňov, ktoré museli byť obhajobe už v skorších štádiách trestného konania známe, avšak súdy nižších stupňov na ne napriek tomu najneskôr v odvolacom konaní neupozornili.

S prihliadnutím na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že na podklade námietok dovolateľa nemožno považovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku za naplnený.

+ + +

Zistiť teda naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku jednou z dovolacích námietok obvineného, najvyšší súd vyhovel dovolaniu obvineného a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Po vrátení veci bude potrebné, aby odvolací súd, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods. 1 Trestného poriadku), opätovne vec skutkovo a právne posúdil a riadne sa zaoberal, resp. vysporiadal s námietkou obvineného ohľadne údajnej nezákonnosti odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorou bola spochybnovaná možnosť použitia kľúčových dôkazov. Po zohľadnení všetkých relevantných dôkazov, tvrdení a argumentov bude úlohou odvolacieho súdu opätovne rozhodnúť vo veci samej takým rozhodnutím, ktoré jasne, presvedčivo, zrozumiteľne a úplne dá odpoveď na všetky skutkovo a právne relevantné otázky tak, aby bolo v plnej miere zabezpečené právo obvineného na obhajobu a tiež tak, aby nové rozhodnutie bolo preskúmateľné v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd nepovažuje za potrebné, aby vec bola vrátená súdu prvého stupňa, keďže zistené pochybenia sú s prihliadnutím na ich povahu napravitel'ne aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku obvineného.

Súčasne pokiaľ ide o ďalšie dovolacie námietky obvineného podradené pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, k týmto sa najvyšší súd s prihliadnutím na novelizáciu Trestného

zákona účinnú od 6. augusta 2024 z dôvodu zdržanlivosti, sebaobmedzenia a hospodárnosti zámerne nevyjadril, keďže vo vzťahu k obvinenému L. C. v dôsledku tohto rozsudku nastal stav neprávoplatne skončenej veci, pričom bude v rámci ďalšieho konania úlohou odvolacieho súdu sa s týmito jeho námietkami riadne vysporiadať.

Nakoľko obvinený L. C. v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 6T/8/2022, z 29. júna 2022 (teda v inej trestnej veci), právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/113/2022, z 16. novembra 2022 (viď lustrácia v ZVJS z 3. marca 2026), neboli splnené podmienky na rozhodnutie o väzbe obvineného podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku. Z rovnakých dôvodov najvyšší súd nerozhodol ani o navrhovanom prerušení výkonu trestu podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku; osobitné rozhodnutie sa v tomto prípade nevydáva.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.